

ГАЛИНА СЛОБОДЯН
Науковий керівник:
к.е.н., ст. викладач Пода А. С.

ІНДУСТРІАЛЬНІ ПАРКИ ЯК ПЕРСПЕКТИВНИЙ ІНСТРУМЕНТ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

У економічно розвинутих і країнах, що розвиваються, з метою підвищення інвестиційної активності регіонів та забезпечення їх конкурентоспроможності, використовуються різні територіально-організаційні механізми становлення розвитку окремих територій. У зв'язку з погіршенням економічної динаміки та загостренням конкуренції на світових ринках інвестиційних ресурсів Україні необхідно сформувати сприятливий інвестиційний клімат для діяльності вітчизняних та іноземних інвесторів, а також запровадити дієві механізми стимулювання інвестиційної діяльності. До таких механізмів належить ідея створення та розвитку індустріальних парків.

В Україні виникає гостра необхідність в нових інвестиціях, через що, стримується розвиток економіки, збільшується рівень безробіття та еміграції, зростає бідність населення. Прямі іноземні інвестиції на душу населення в Україні – менше \$1,4 тис. на людину, тоді як в Польщі – \$5,6 тис., в Чехії – \$10,7 тис., а в США – \$17,4 тис. [5].

Вітчизняний інвестиційний клімат має багато серйозних недоліків, а за привабливістю податкової системи Україна в 2016 році займає одне з останніх місць в світі: 133 з 138 [4]. Щоб виправити ситуацію потрібні дієві інструменти. Індустріальні парки – один з них.

Відповідно до Закону України “Про індустріальні парки”, індустріальний парк (ІП) – це облаштована відповідною інфраструктурою територія, у межах якої учасники ІП можуть здійснювати господарську діяльність [1]:

- у сфері переробної промисловості
- науково-дослідну діяльність
- діяльність у сфері інформації і телекомунікацій.

ІП покликані чинити системний багатоцільовий вплив на економіку, не лише стимулюючи інвестиції у промислове виробництво, а також сприяючи створенню потужної сучасної промисловості, забезпеченню створення нових робочих місць, покращенню галузевої структури реального сектора економіки і водночас ІП виступають потужним рушієм місцевого та регіонального розвитку.

Створення індустріальних парків впродовж багатьох десятиліть широко використовується в багатьох країнах світу, однак процеси формування індустріальних парків в Україні, незважаючи на прийняття відповідного закону та Державної стратегії регіонального розвитку [3], знаходяться лише на початковій стадії та стикаються з цілим рядом проблем.

Відповідно до Закону України “Про індустріальні парки” з 2013 року в нашій країні було ініційовано створення 23 індустріальних парків, з яких 18 включено до Реєстру індустріальних парків. Станом на 14.02.2017 в Україні

також функціонує 5 приватних індустріальних парків, які не включені до Реєстру індустріальних парків.

Рис.1 Формування мережі індустріальних парків в Україні [3]

Основні напрямки і завдання державної політики стимулювання розвитку індустріальних парків мають базуватися на врахуванні низки чинників і передумов, а саме [2]:

1) в близькій перспективі очікується збереження негативної динаміки інвестиційної діяльності та низьких оцінок інвестиційного клімату в державі. Тому реалізація ефективної політики розвитку індустріальних парків можлива лише у контексті комплексу заходів щодо суттєвого покращання інвестиційного клімату;

2) в умовах економічного спаду, бюджетного дефіциту, курсу уряду на тотальну економію бюджетних коштів наголос у виборі інструментів стимулювання розвитку індустріальних парків повинен робитись на створення сприятливих умов для розвитку приватного бізнесу;

3) у забезпеченні розвитку індустріальних парків повинні суттєво зрости вплив і відповідальність місцевих органів влади;

4) підписання Угоди про Асоціацію з Європейським Союзом відкриває можливість залучення фінансових ресурсів на програмних засадах для розвитку індустріальних парків.

З урахуванням зазначених положень для ефективного функціонування індустріальних парків в Україні необхідно удосконалити нормативно-правове та інституційне поле регулювання процесу створення і функціонування індустріальних парків.

Одночасно потрібно розробити і прийняти законодавчо-нормативні акти щодо створення збалансованої системи фінансових стимулів для суб'єктів господарювання індустріальних парків для їхнього запровадження у разі відновлення фінансової спроможності держави [2].

Отже, індустріальні парки є порівняно новим та одночасно перспективним видом спеціальних економічних зон в Україні. Його переваги полягають у можливості підвищення інвестиційної активності певних територій, створенні регіональних точок зростання, проведенні структурної перебудови економіки, створенні нових робочих місць, «очищенні» міст від промислового виробництва. Незважаючи на існування розробленої трирівневої системи стимулювання індустріальних парків, існуючі стимули є не настільки вагомими і потребують вдосконалення.

Література

1. Закон України “Про індустріальні парки” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.
2. Індустріальні парки в Україні: удосконалення політики стимулювання у контексті світового досвіду / А. П. Павлюк, О. О. Єгорова, К. Л. Маркевич [та ін.]. – К. : НІСД, 2014. – 64 с.
3. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України: Індустріальні парки в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua>.
4. The Global Competitiveness Report 2016–2017 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.weforum.org>.
5. Unctad: Foreign direct investment 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unctadstat.unctad.org>.

ІРИНА СУМ

Науковий керівник:

к.е.н., доц. Смалюк Г. Ф.

ІНТЕГРАЦІЯ ВИЩОЇ ШКОЛИ У ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПРОСТІР

Європейська інтеграція в освітній і культурній сферах була і залишається для України одним із основних пріоритетних напрямків у зовнішніх відносинах й усьому процесі розвитку незалежної держави [7, 8]. Для цього необхідне впровадження європейських норм і стандартів перш за все в освіті, розповсюдження власних культурних розробок в Європейському Союзі. Необхідність євроінтеграції та діяльності в полікультурному просторі вимагає від освітян поглиблення міжнародного співробітництва як важливого напрямку роботи, що передбачає співпрацю з міжнародними організаціями, участь у міжнародних програмах та проектах.

XXI століття ставить перед європейською освітою вимоги зі створення єдиного європейського простору, формування «європейської ментальності» та європейської громадянськості поряд із громадянськістю національною. У зв'язку з інтеграцією української держави в європейський простір, українські педагоги вивчають досягнення, інновації та процеси, які відбуваються в системі освіти європейських країн, прагнуть оволодіти новітніми інформаційними